

освенъ фенери, окачени по дърветата, за да ни показватъ пътя и лошитѣ мѣста, дето трѣбваше да бждемъ предпазливи. И наистина, тукъ имаше таква стрѣмнина, въ които твърде лесно можеше да се сгрѣмоляса човѣкъ, особено конетѣ. Преди да минемъ ние, единъ отъ депутатитѣ падналь по тия мѣста и главата му се пукнала на две половини; мисля, че той почина още на втория день, преди да види развѣването на българския байракъ!

Скоро ние достигнахме до зеленото буково дърво, на което бѣше окачено малко книжно фенерче. Отъ тукъ нататкъ се виждаха напреде ни редъ други фенери по лѣвия брѣгъ на долината, които образуваха крива линия и приличаха на една градска улица, съ тая разлика, че вмѣсто къщи, тукъ имаше дебели букове, съ бѣла кора, като че да бѣха мраморни колони.

До дървото на първия фенеръ стояха трима-четирма души, нарочно изпратени да ни посрещнатъ, защото въ Оборище знаеха вече за нашето идване. Тѣ не ни попитаха кои сме, понеже знаеха, че ако бѣхме лоши хора, по никой начинъ не можехме да достигнемъ до първия фенеръ. Следъ като ни поздравиха съ обикновеното „да живѣй“, на което ехото се отрази въ кичеститѣ клонове на буковетѣ, тѣ се изгубиха отпреде ни като вихрушка. Бенковски и тукъ не можа да се въздържи отъ своето буйство, безъ да се гледа на поздравленията, които се правѣха повечето за него. Той забеляза съ подарски тонъ на тримата нови водачи, че само на мечка се вика съ такъвъ високъ гласъ и че тѣ трѣбва да знаятъ, че султанътъ е още господарь на тия мѣста. Водачитѣ отговориха, че тѣ се намиратъ на такова мѣсто, дето и умрѣлитѣ султани да